

3. Apr. 1842

FACTS

Date:

3. Apr. 1842

Page number:

Dagbog A, side 7-8

Diary location:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Printed version:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 52-53; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 55-56

TRANSCRIPTION

Søndag den 3 April.

Idag besøgte jeg hende, hvor hun boer hos sin Tante, Fru Ferral.¹ Et helt Aar er det snart siden, jeg saae hende; er det Kjærlighed, den Følelse, hvormed jeg altid tænker paa hende. Man har ogsaa narret mig med [overstreget: an] Hentydninger til unge Piger; men aldrig har jeg følt den Interesse og Velvillie for nogen Anden som for Louise Neergaard. Mon hun har bemærket det – jeg har hørt, at hun har [overstreget: udtalt] nævnet mig paa en Maade, at jeg maa føle: der er dog Noget i mit Væsen, som har behaget hende; men det er længe siden og det er langt fra Kjærlighed. Jeg husker en Aften, da Tante Thea,² Louise Lundbye og hun vare spadserede ud ad Snarebakken til. Jeg fulgte dem, og [overstreget: var med hende] da vi kom til Banken løb hun i Forveien op imens jeg hjalp Tante op ad Skraaningen et Stykke. Der hvilede Louise Lundbye og Tante lidt; imens løb jeg op paa Høien. Paa den mægtige Overligger paa Stendysse sad hun, vi taledes lidt sammen, hvorpaa hun yttrede: de Andre bleve for langt tilbage, og strax løb jeg at hente dem. Skulle hun alt dengang have bemærket min Følelse for hende. Kun eengang har jeg sagt hende noget, jeg har fortrydt, fordi det forekom mig bagefter paatrængende. Jeg bad hende skrive et Digt af i den Bog, hvori jeg samler saadanne Sager. Hun negtede det bestemt, og det gjorde mig ondt at have talt derom; men har hun ikke negtet at give slige Erindringer til sine Veninder, hvor kunde jeg da vente det. – Jeg har troet at burde glemme hende; hvor kan jeg byde en Pige min Haand, jeg, en fattig Maler! fattig! det er tungt at være fattig; men jeg har endnu ikke lidt Nød, og vil dog nødvendig opgive Haabet om at kunde engang ernære en Familie. Tungt er det vist at see sine Kjære lide Mangel; men tungt er det ikke at arbeide for dem; det maa vist være en lykkelig Følelse. Skulde hun, ja hun har vel aldrig seet Mangel i sine Forældres Huus, skulde hun foragte, nei, skulde hun forsmætte mig, fordi jeg ikke •8• har Udsigter til at blive rig – o, det var bittert! men Louise! gjør mig aldrig Uret; kommer det engang dertil at jeg beder om Deres Gjenkjærlighed, saa vær ikke ubillig, selv om De nægter mig den. Der er dog en ærlig Villie i mig, jeg vilde dog hele Livet igjennem stræbe at gjøre Dem lykkelig. Hvorfor er jeg tilmode som det var noget Ondt eller dog Utilladeligt jeg tænker paa. Er det Synd, at jeg ogsaa stræber at stille de dybe Længsler, Naturen har nedlagt i mit Indre. Nei, men min Stilling er, hvad Verden kalder usikker; tør jeg vente mig hendes og hendes Forældres Samtykke – o, var jeg rig! dog det Ønske vil jeg nødvendig gjøre – o, Louise, kunde [overstreget: jeg] Du fatte den Bitterhed, der opfylder mig ved Tanken om, at jeg maaskee, fordi jeg er fattig, skal nødes at opgive mit Livs Lykke. – – Der kom Brev fra den elskede Lorenz,³ hvad skriver han?

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

¹ Ane Marie Ferrall, f. Busky (d. 1853), var søster til Louise Neergaards mor, Caroline Frederikke Louise Neergaard, f. Busky (1789-1872). Hun boede i 1842-43 som enke i Amaliegade 3.

² Dorothea Marie Schlegel, f. Neergaard (1787-1852), Louise Neergaards faster.

³ Malerkammeraten Lorenz Frølich (1820-1908).

dijke, bette Troen: Heegaards ene Medaillon, hvor den leende Munk
skjuler sin Graendel. — Og dog tror Falk, at jeg er just lykkelig! —

Søndag den 3 April.

Jeg besøgte jeg hende, hvor hun baer hos sin Tante, Toni Ferral.
Et heelt Aar er det snart siden, jeg saa hende; er det Kjaerlighed, den
Talelse, hvormid jeg altid tænker paa hende. Man har ogsaa maaned
mig med en eller Hentydninger til unge Diger; men aldrig har jeg
faaet den Frødens og Velsignelse for nogen Anden som for Louise
Neergaard. Man har bemærket det. Jeg har hørt, at hun har
talt naerest mig paa en Maade, at jeg maas føle: der er dog noget
i mit Væsen, som har bekræftet hende; men det er længe siden og det
er langt fra Kjaerlighed. Jeg ønsker en Aften, de Tante Thea, Louise
Landskjær og hun vare spadsende ind ad Juans bakken til. Jeg fulgte
de dem, og ~~hvor~~ da vi kom til Banken lød hun.
Forsoren og imens jeg hjalp Tante op ad Skraeningen et Stykke.
Der hvalde Louise Landkjær og Tante lidt; imens lød jeg og paa hende
en. Paa den mægtige Overligge paa Steenbysen sad hun, i Tale.
De lidt sammen, hvorpaa hun udtalte: de Andre blev saa langt til
bage, og strax lød jeg at hente dem. Skulde hun alle dengang haave
bemærket min Talelse for hende. Hun seengang har jeg sagt hende
noget, jeg har fortællt, fordi det forkom mig beagtet paatrængen
de. Jeg had hende skinnes et Døgt af: den Bogen, hvori jeg saaledes saa
Ramses Sager. Hun maatte det i kostant, og det gjorde mig angst
at haave talt derom; men har hun ikke maattet at give slige Er-
indringer til sine Veninder, hvor kunde jeg da reente det. — Jeg
har troet at havde glemme hende; hvor kan jeg byde en Dig min
Plasend, jeg, en fattig Maler! fattig! det er tungt at være fattig;
men jeg har endnu ikke lidt Nød, og vil dog stadig aggræde
Maalene om at kunde engang erindre en Familie. Tungt er det
vist at see sine Kjones lide Mangel; men tungt er det ikke at
ad arbejde for dem; det maas vist være en lykkelig Talelse. Skal
de hun, ja hun har vel aldrig set Mangel i sine Forældres Fjind,
skulde hun foragte, nei, skulde hun forsvare mig, fordi jeg ikke

8.

har Udriister til at blive mig - o, det var bittert! men Louise! giv mig
aldrig Uret; kommer det engang dertil at jeg heder om Dens! Gjenbehold
hed, saa var ikke ubillig, selv om de nægter mig den. Desuden
er der en vilje i mig, jeg vilde dog hele Livet gjenne strake at
gjøre den lykkelig. Hoffener er jeg blinde som det var noget godt
eller dog ubilligst jeg tænker paa. Er det signd, at jeg ogsaa strakes at
stille de Lige Kæmper, Naturen har medgaaet i mit Andet. Ne, men
min Helling er, hvad hendes kaldes i Altsid; for jeg vente mig hen-
ses og hendes Formeltes Samtykke - o, var jeg mig! dog det Ganske
vil jeg stadig gjøre - o, Louise, kunde jeg din fatte den D. Thorsid, der
opfylder mig ved Tanken om, at jeg maaskee fordit jeg er fattig, skal
vendes at afgjald mit hias Lykke. - - - Der kom Dens
fra den skete Lorenz, hvad skinner han? -

den 4te April.

Igaar Aften var jeg inde hos Dens. Ved Thebordet sad den Peter Dan-
Bitz af Messingtraad en Ring, som den de stehende Landfald
sees at høre; han gav mig den, og jeg stak den strax paa Fingren.
Jeg er latterlig nok til at knytte hertil Erindringen om Gensynet
med hende, der bestandig besjæftiger mine Tanker. Denne Span-
ning kan jeg ikke længe gaa i. Vil ikke de store alvorlig Anke-
der, jeg tænker paa at udføre, gøre en Forandring, de maa jeg see at
finde en Leilighed til at tale med hende selv. Hvor skal jeg gaa
Med dertil, og jeg som sa har saa lidt ved at indtrække mig i
Og hende skriftlig og mundtlig; dog ved en saadan Leilighed vilde
jeg stadig betroe mig til en saadant Sted. Den; forstaae mig vil hun
nok kunde, det er umuligt, at hun ikke skulde have bemærket den
Interesse jeg har for hende. Hvad om hun gjenkjendte den? Jeg vil ikke
hænges mig til denne lykkelige Forestilling, jeg er saa ringe og
ubetydelig for mig selv og hende. Naar jeg maatage mine Nærme
betragtes jeg vel højest som et galemedigt, Dens kærnagtigt Memorie
der jager eller Afjensgeni. Jeg maa dog høre Udsagnet af hendes
egen Mund. Endnu er der noget Gaet i mig; men jeg laar ikke for
Fruentimen, vil Ingen dele Dens af Livets Fruentimen med mig ved